

stva a čl. skautů notoricky známé a stížnosti také jejich existenci nepopřely. Pro zjištění pak, že svaz junáků skautů je v čl. republice fakticky organisován, měl nad to žal. úřad v podání tohoto svazu a stanovách mu připojených dostatečný podklad.

Z podaných vývodů plyne, že konaným šetřením a správným logickým myšlenkovým postupem jsou podepřeny závěry žal. úřadu, došlé výrazu v nař. rozhodnutích, totiž že údaje obsažené v pozastavených známkách dopouští úsudek konsumujícího obecnstva, že na výtěžku z odbytu sirek, těmito známkami chráněných participují obecně známé, populární a oblíbené organizace sokolské a čl. skautů, ač tomu tak není — že jsou tudíž nepravdivé a že jsou s to klamně sváděti konsumující obecnstvo ke kupování a tedy i k podporování tohoto zboží. Je-li tomu tak, pak jsou ovšem skutkové předpoklady pro užití § 3 č. 4 znám. zák. dány, a dospěl-li žal. úřad k těmto výsledku, nelze mu proto činiti výtek ani formálních, ani věcných.

Č. 7852.

Učitelstvo. — Řízení správní: Zsv jako konkurenční činitel národního školství, který se o jmenování učitele definitivním bez určení služebního místa dozvěděl ze spisů, jemu při jiné příležitosti zaslaných, nemůže si pak teprve po delší době vymoci intimaci onoho jmenování a podati proti němu odvolání k min.; je nezákonným porušením práv učitele z jmenování nabytých, zruší-li min. k takto opožděnému rekursu ono jmenování.

(Nález ze dne 4. dubna 1929 č. 6802.)

Věc: Hildegarda S. v H. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o počátek účinnosti jmenování.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dekretem zšr-y v Praze z 20. listopadu 1923 byla st-lka, tehdy zastupující učitelka v L., jmenována podle čl. II § 1 zák. č. 306/20 definitivní učitelkou bez určení služ. místa s právní platností ode dne 1. listopadu 1921. Tento dekret, jak jest patrné ze spisů, byl zšr-ou sdělen toliko ošv-u v B. a tímto dodán jedině st-lce. Po té byla st-lka výnosem ošv-u v B. z 21. prosince 1923 ve jménu zšr-y přeložena dnem 1. prosince 1923 na dočasný odpočinek; opatření to bylo výnosem zšr-y z 10. ledna 1924 schváleno a bylo st-lce podle § 57 zák. z 27. ledna 1903 č. 16 z. z. přiznáno odbytné z česk. pens. fondu učitelského.

St-lka žádala pak podáním ze 3. září 1924 za doplacení požitků za období, ve kterých — ač byla se zpětnou působností jmenovanou def. učitelkou bez určení služ. místa — službu nevykonávala. — Výnosem ze 4. prosince 1925 uložila zšr ošv-u, aby o dekretu zšr-y z 20. listopadu 1923, jímž byla st-lka jmenována def. učitelkou bez určení služ. místa s působností ode dne 1. listopadu 1921, dodatečně vyrozuměl zsv v Praze s podotčením, že proti cit. výnosu může do 14 dnů po doručení podati stížnost k min. škol. Když tato intimace

byla provedena dnem 21. července 1926, podal zsv dne 31. července 1926 odvolání, v němž dovozoval, že jmenování st-lky definitivní již od 1. listopadu 1921 odporuje zákonu.

Min. škol. na to nař. rozhodnutím zrušilo výnos zšr-y z 20. listopadu 1923 jakožto nezákonný vzhledem k tomu, že st-lka do doby platnosti zák. č. 251/22, t. j. do dne 1. června 1922 nesplnila podmínky pro jmenování def. bez určení služ. místa a za platnosti právě cit. zák. mohla býti ustanovena teprv od doby, kdy byla ustanovena na místě požitkově volném (čl. VIII odst. 1 cit. zák.). Intimujíc toto rozhodnutí ministerstva zamítla zšr zároveň st-lčinu žádost za přiznání doplatků za dobu přerušení služby po dni 1. listopadu 1921 jakožto bezpředmětnou, poněvadž se opírá o zrušený nyní dekret z 20. listopadu 1923. Konečně jmenovala zšr dekretem ze 3. listopadu 1926 st-lku def. bez určení služ. místa s působností ode dne 1. června 1924.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do uvedeného rozhodnutí min. škol. řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá, že jmenování st-lčino def. učitelkou bez určení služ. místa s účinností od 1. listopadu 1921 nabylo právní moci nejen vůči st-lce, nýbrž i vůči zsv-u, takže zsv nemohl podati rekurs teprve v roce 1926 a min. nemohlo k opožděnému rekursu zsv-u jmenování st-lčino zrušiti.

Stížnost v tomto směru bezdůvodně tvrdí, že zsv byl vyrozuměn již původně roku 1923 o provedeném jmenování st-lčině, neboť ze spisů jde, že jmenovací dekret byl roku 1923 doručen jen st-lce, kdežto zsv o jmenování tehdy vyrozuměn nebyl. Stížnost však namítá dále, že zsv-u byly později zaslány při jiné příležitosti všechny spisy, z nichž zsv musil již roku 1924 seznati provedené jmenování st-lčino z roku 1923 a byl by tedy musil již tehdy rekurs podati.

V tomto směru seznal nss ze správních spisů, že st-lka podáním ze 3. září 1924, odvolávajíc se na provedené jmenování od 1. listopadu 1921, žádala za doplacení akt. požitků za doby, po které službu nekonala. Žádost tato spolu s podrobnou zprávou osv-u v B. z 23. června 1924, v němž dosavadní služba st-lčina byla popsána, byla zšr-ou přípisem z 22. září 1924 zaslána zsv-u k projevu mínění, načež zsv přípisem z 8. října 1924 skutečně se o žádosti té záporným způsobem vyjádřil, aniž však namítal, že by provedené jmenování st-lčino se bylo stalo nezákonným způsobem. Zsv nabyl tedy úřední vědomosti o jmenování st-lčině a o jeho modalitách i předpokladech již r. 1924; pokládal-li jmenování to za nesprávné, bylo by tedy bývalo jeho věcí, aby již tehdy svoje stanovisko projevil, po př. rekurs podal, anebo alespoň žádal za bližší vysvětlení věci nebo za zvláštní dodatečné doručení rozhodnutí zšr-y z 20. listopadu 1923; nic z toho však zsv neučinil; nutno proto míti za to, že jmenování st-lčino vešlo také vůči zsv-u již tehdy v právní moc, kteráž nemohla v neprospěch st-lčin býti porušena tím, že zšr později až roku 1926 dala svoje rozhodnutí z r. 1923 zsv-u doručiti.

Jestliže se tak přesto stalo a žal. úřad k pozdějšímu rekursu zsv-u pravoplatně provedené jmenování st-lčino zrušil, porušil tím právo, kterého st-lka z onoho jmenování nabyla. Proto bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.